

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **J. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Leknínová 3033/7, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. 26743/16/5200-10424-711507,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. 26743/16/5200-10424-711507, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 210 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký

kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1632123/15/2707-50521-609183. Správce daně uvedeným platebním výměrem uložil žalobci pokutu podle § 250 odst. 6 a § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Pokuta byla uložena ve výši 53 582 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně namítl, že platební výměr vydaný správcem daně je nepřezkoumatelný. Správce daně nevysvětlil, jak dospěl k tomu, že daňové přiznání nebylo včas podáno. Zmocněnec žalobce zaslal daňové přiznání správci daně dne 2. 7. 2015. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62.
3. Správce daně dále nesprávně uložil pokutu za období od 1. 4. 2015 do 18. 9. 2015. Daňové přiznání se sice dle § 136 odst. 1 daňového řádu podává do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období, ale v případě, že daňové přiznání podává poradce, lze daňové přiznání podat do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období (§ 136 odst. 2 téhož zákona). Uvedené platí v případě, že je příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. V posuzovaném případě uplatnily společnosti žalobce i žalobce jako fyzická osoba u správce daně již na konci března 2015 příslušnou plnou moc (udělenou advokátovi Mgr. M. K.), tudíž platila lhůta k podání daňového přiznání do 30. 6. 2015. Nelze tedy uložit žalobci pokutu již za období od 1. 4. 2015.
4. Správce daně nadto nebyl oprávněn uložit žalobci žádnou pokutu. Plná moc byla doručena správci daně již na konci března roku 2015. Dne 5. 8. 2015 byla zmocněnci žalobce doručena výzva správce daně k odstranění vad podání spočívajících v tom, že *„toto podání bylo odesláno z datové schránky Mgr. M. K., přičemž u správce daně není uplatněna plná moc pro zastupování osobou, která podání učinila“*. Dne 19. 8. 2015 zmocněnec žalobce reagoval na tuto výzvu a zaslal správci daně ve stanovené lhůtě plnou moc. Při sepisu plné moci pouze došlo k chybě v psaní, kdy místo slova „fyzických“ bylo uvedeno slovo „právnických“. Původní plná moc byla zmocněnci žalobce udělena obecně k zastupování před finančním orgánem. Nepochybně se tak vztahovala i na podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob.
5. Dne 8. 9. 2015 zmocněnec žalobce z důvodu právní jistoty zaslal správci daně další přípis, k němuž opět přiložil plnou moc k podání daňového přiznání, tentokrát s opravenou chybou v psaní. Dne 16. 9. 2015 obdržel zmocněnec žalobce přípis správce daně označený jako „vyrozumění o neúčinnosti podání“. Dne 18. 9. 2015 zmocněnec žalobce řešil věc telefonicky s vedoucí odboru u správce daně. Tato oprávněná úřední osoba mu doporučila poslat znovu jak daňové přiznání, tak i plnou moc, argumentovat chybou v psaní a tím, že původní plná moc byla udělena obecně k zastupování před finančním úřadem, což se dalo vztáhnout i na daň z příjmů fyzických osob u žalobce. Zmocněnec žalobce podle těchto pokynů postupoval, téhož dne tedy podal daňové přiznání znovu, spolu s výše uvedenou argumentací. Dne 5. 10. 2015 zástupce žalobce věc telefonicky ověřoval a příslušná úřední osoba mu sdělila, že vše by již mělo být v pořádku, tj. *„daňové přiznání bylo řádně podáno a není zde prodlení“*. K prokázání uvedených tvrzení žalobce navrhl výslech dvou svědků, zaměstnanců AK K. [pozn. krajského soudu – Mgr. M. K. podal v zastoupení žalobce i žalobu proti rozhodnutí

žalovaného, dne 10. 2. 2018 však krajský soud obdržel novou generální plnou moc udělenou žalobcem advokátovi Mgr. Zdeňkovi Burdovi].

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a doplnění žaloby

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 uplynula s ohledem na § 136 odst. 1 daňového řádu dne 1. 4. 2015. Žalobce však předmětné daňové přiznání podal až dne 18. 9. 2015. Rozsah plné moci uplatněné u správce daně dne 30. 3. 2015 žalobce zúžil podáním doručeným správci daně 27. 5. 2015, podle nějž se uvedená plná moc týká „pouze daně z příjmů právnických osob“. Tvzení zmocněnce žalobce, že v plné moci došlo omylem k chybě v psaní a místo slova „fyzických“ bylo užito slovo „právnických“ je v rozporu s vůlí žalobce vyjádřenou ve zmíněném upřesnění plné moci. Plná moc doručená správci daně dne 19. 8. 2015 je formulována totožně jako plná moc zaevidovaná u správce daně dne 30. 3. 2015 a její přílohou je přípis podepsaný žalobcem týkající se zúžení rozsahu plné moci, který byl správci daně doručen dne 27. 5. 2015. Nedošlo tak k odstranění vad podání a daňové přiznání podané zmocněncem žalobce u správce daně dne 2. 7. 2015 se stalo, v souladu s § 74 odst. 3 daňového řádu, neúčinným. Podle žalovaného dále není platební výměr vydaný správcem daně nepřezkoumatelný a navrhovaný výslech dvou zaměstnanců zmocněnce žalobce je nadbytečný. Tyto svědecké výpovědi totiž nemůžou vyvrátit skutečnost, že předmětné daňové přiznání bylo podáno opožděně.
7. Dne 20. 3. 2018 žalobce zaslal soudu doplnění žaloby. Namítl, že správce daně jej nevyzval k podání řádného daňového tvrzení v náhradní lhůtě, případně k podání dodatečného daňového tvrzení (ve smyslu § 145 odst. 1 a 2 daňového řádu). Na podání daňového přiznání v náhradní lhůtě by se nevztahovaly účinky § 250 daňového řádu. Správce daně měl také, ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu, šetřit práva daňového subjektu, tak aby mu nevznikaly zbytečné náklady. Takovým zbytečným nákladem je i sankce, kterou správce daně při vhodném postupu (tj. postupu podle § 145 uvedeného zákona) nemusel uložit. Správce daně by měl využívat takové postupy, které by zbytečně nezatěžovaly daňový subjekt „formální přepjatostí“. Primárním úkolem finanční správy je samotný výběr daní a nikoli doplňování státního rozpočtu ukládáním nejrůznějších sankcí daňovým subjektům (za předpokladu, že zákon umožňuje i jiné řešení nedostatku vzniklého u daňového subjektu).
8. Podle žalobce správce daně svým postupem dále porušil § 6 odst. 3 daňového řádu, tedy povinnost poučit řádně daňový subjekt o jeho právech. Správce daně v rozhodnutí o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně, ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, nepoučil žalobce o možnosti domáhat se použití pro žalobce výhodnější právní normy (tj. použití § 145 daňového řádu).
9. Žalobce se zároveň nadále domnívá, že své daňové tvrzení podal včas, byť jej provázely formální chyby. Následné opětovné podání stejného daňového tvrzení je nutno považovat za pokus o zhojení těchto formálních chyb. Jednalo se o pouhý překlep v plné moci a v následně zasláném upřesnění plné moci. Postup správce daně představuje přehnaný formalismus a došlo jím k porušení ústavního práva žalobce na spravedlivý proces, zakotveného v Listině základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

10. Dne 21. 3. 2018 žalobce zaslal soudu další doplnění žaloby. Namítl nezákonnost výzvy k odstranění vad vydané správcem daně dne 31. 7. 2015, kterou spatřoval v tom, že správce daně ve výzvě označil vadu, jež nikdy nenastala. V důsledku nezákonnosti této výzvy je dle žalobce nezákonné i vyrozumění správce daně o neúčinnosti podání ze dne 11. 9. 2015, stejně jako platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně. Dále namítl, že správce daně jej měl před rozhodnutím o neúčinnosti podání vyzvat k odstranění vady podání u plné moci (v souladu s § 74 odst. 1 daňového řádu). Správce daně však ve výzvě k odstranění vad podání ze dne 31. 7. 2015 označil zcela jiné vady, než vadu, kterou následně uvedl ve vyrozumění o neúčinnosti podání (tedy že plná moc se netýkala zpracování a podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob).

IV. Ústní jednání

11. Během jednání konaného dne 22. 3. 2018 žalobce odkázal na podanou žalobu a na její doplnění. Zdůraznil, že ze strany správce daně došlo k vícenásobným pochybením, která nenapravil ani žalovaný. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. K doplněním žalob zaslaných soudu bezprostředně před jednáním uvedl, že námitky v nich obsažené jsou nepřípustné s ohledem na § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K námitce, podle níž měl být žalobce v daňovém řízení vyzván k opravě podání, žalovaný uvedl, že v úvahu by v posuzovaném případě mohla přicházet snad pouze výzva podle § 28 odst. 2 daňového řádu. K jejímu vydání však nebyly splněny podmínky, neboť žalobce rozsah svého podání (zmocnění) vymezil dostatečně.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal částečně důvodnou.
13. Předmětem sporu v posuzované věci je, zda bylo namístě uložit žalobci pokutu za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, případně zda mu byla uložena pokuta ve správné výši.
14. Podle § 136 odst. 1 daňového řádu se daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Podle § 136 odst. 2 téhož zákona však platí, že jde-li o „*daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.*“ Podle § 250 odst. 1 písm. a) cit. zákona vzniká daňovému subjektu „*povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoli měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*“
15. Ze správního spisu plyne, že správce daně obdržel dne 30. 3. 2015 plnou moc, kterou žalobce dne 27. 3. 2015 zmocnil Mgr. M. K. k tomu, aby jej zastupoval „*v právních věcech týkajících se všech jednání a řízení před fyzickými a právníckými osobami, správními orgány,*

obecnými a rozhodčími soudy nebo jinými orgány veřejné moci (...) zejména před Finančním úřadem, a to zejména ke zpracování a podání daňového přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2014 (...). Dne 27. 5. 2015 pak správce daně obdržel podání žalobce ze dne 20. 5. 2015 nadepsané „Upřesnění zúžení plné moci“, podle nějž výše uvedená plná moc ze dne 27. 3. 2015 byla udělena k úkonům týkajícím se „**pouze daně z příjmu právnických osob**. Předmětem této plné moci nejsou daně z příjmů fyzických osob, daně z nemovitých věcí, daně z nabytí nemovitých věcí, spotřební daně, daně z přidané hodnoty, ekologické daně, silniční daně, poplatky za znečištění vzduchu či vody, poplatky za odpad a další daně a poplatky“. Dne 2. 7. 2015 bylo správci daně doručeno přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 týkající se žalobce, které jeho jménem podal M. K..

16. Správce daně vydal dne 31. 7. 2015 podle § 74 odst. 1 daňového řádu výzvu k odstranění vad podání - přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Vady podání dle správce daně spočívaly v tom, že „z předmětného podání není zřejmé, kdo je činí, a to z důvodů, že toto podání bylo odesláno z datové schránky Mgr. M. K., přičemž u správce daně není uplatněna plná moc pro zastupování osobou, která podání učinila“. Lhůtu pro odstranění vad podání stanovil v délce 15 dnů ode dne doručení této výzvy, k doručení výzvy došlo dne 5. 8. 2015. Dne 19. 8. 2015 správce daně obdržel od M. K. v reakci na uvedenou výzvu kopie již dříve zaslaných listin – plné moci z 27. 3. 2015 a jejího omezení ze dne 20. 5. 2015. Dne 11. 9. 2015 správce daně vydal podle § 74 odst. 3 daňového řádu vyrozumění o neúčinnosti podání - přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 týkající se žalobce, které jeho jménem podal M. K..
17. Dne 8. 9. 2015 správce daně obdržel od M. K. podání žalobce ze dne 3. 9. 2015 nadepsané „Upřesnění zúžení plné moci“, podle nějž plná moc ze dne 27. 3. 2015 byla udělena k úkonům týkajícím se „**pouze daně z příjmu fyzických osob**. Předmětem této plné moci nejsou daně z příjmů právnických osob, daně z nemovitých věcí, daně z nabytí nemovitých věcí, spotřební daně, daně z přidané hodnoty, ekologické daně, silniční daně, poplatky za znečištění vzduchu či vody, poplatky za odpad a další daně a poplatky“. Dne 18. 9. 2015 bylo správci daně opětovně doručeno přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 týkající se žalobce (zaslané M. K..
18. Krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám, podle nichž žalobce podal předmětné daňové přiznání včas, a tak nebyl důvod mu uložit pokutu za opožděné tvrzení daně. Naopak souhlasí s žalovaným, že M. K. nebyl v době, kdy podal poprvé jménem žalobce sporné daňové přiznání, tj. dne 2. 7. 2015, k takovému podání zmocněn. Žalobce sice původně udělil M. K. generální plnou moc a tato plná moc byla uplatněna u správce daně 30. 3. 2015, čímž se žalobci prodloužila lhůta k podání daňového přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2014 o tři měsíce, v souladu s § 136 odst. 2 daňového řádu. Následně však rozsah této plné moci omezil (podáním doručeným správci daně dne 27. 5. 2015), a to tak, že M. K. byl nadále zmocněn pouze k úkonům týkajícím se daně z příjmů *právnických* osob. Žalobce projevil svou vůli v omezení plné moci jednoznačně. Skutečnost, že se jedná o omezení zmocnění pouze k úkonům týkajícím se daně z příjmů *právnických* osob, uvedl v průvodním dopise adresovaném správci daně rovněž M. K.. Správce daně si jen stěží mohl obsah daného omezení plné moci vykládat tak, že při jeho sepisu došlo k chybě v psaní a že místo slova *fyzických* bylo mylně uvedeno slovo *právnických*, jak nyní namítá žalobce. Dne 2. 7. 2015 tedy M. K. nebyl oprávněn podat jménem žalobce přiznání k dani z příjmů *fyzických* osob a správce daně

postupoval v souladu se zákonem, jestliže dne 31. 7. 2015 vydal výzvu k odstranění vad podání.

19. Krajský soud zároveň považuje výzvu k odstranění vad podání ze dne 31. 7. 2015 za dostatečně určitou a srozumitelnou. Z obsahu výzvy jasně plyne, že u správce daně není uplatněna plná moc, která by M. K. opravňovala podat jménem žalobce přiznání k dani z příjmů *fyzických* osob. V této souvislosti nelze pominout ani skutečnost, že M. K. je advokátem, tj. osobou znalou práva. K odstranění vad podání ve lhůtě stanovené ve výzvě přesto nedošlo. Dne 19. 8. 2015 M. K. zaslal správci daně pouze kopie plné moci z 27. 3. 2015 a jejího omezení ze dne 20. 5. 2015. Marným uplynutím lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad podání se proto předmětné podání stalo neúčinným, v souladu s § 74 odst. 3 daňového řádu.
20. Nic na tom nemůže změnit skutečnost, že dne 8. 9. 2015 bylo správci daně doručeno nové omezení plné moci ze dne 27. 3. 2015, podle něž byla tato plná moc udělena k úkonům týkajícím se daně z příjmů *fyzických* osob. Stalo se tak až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě pro odstranění vad podání ze dne 31. 7. 2015, tedy poté, co se podání daňového přiznání z 2. 7. 2015 stalo neúčinným. Stejně tak není podstatné, co zmocněnci žalobce sdělila vedoucí odboru správce daně při telefonických hovorech uskutečněných ve dnech 18. 9. 2015 a 5. 10. 2015. I kdyby mu sdělila, že má znovu podat daňové přiznání a argumentovat chybou v psaní, a poté, co tak učinil, že „*daňové přiznání bylo řádně podáno a není zde prodlení*“, jak namítá žalobce, nemohly by tím být zhojeny výše popsané vady. Krajský soud proto nepovažoval za nutné provádět důkaz výsledkem žalobcem označených svědků.
21. Důvodná není ani námitka, podle níž je platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně nepřezkoumatelný. V daňovém výměru se uvádí, že daňové přiznání bylo podáno až dne 18. 9. 2015, tj. po stanovené lhůtě. Dále obsahuje výpočet výše uložené pokuty. Z platebního výměru je tedy zřejmé, z jakých důvodů byl vydán. S námitkami, které proti němu vznesl žalobce v odvolání, se pak vypořádal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.
22. Pokud jde o žalobní námitky uplatněné poprvé ve dvou doplněních žaloby (ke shrnutí jejich obsahu viz body 7-10 výše), krajský soud připomíná, že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze přitom podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci (prostřednictvím jeho tehdejšího zástupce) doručeno dne 22. 6. 2016, k doplnění žalob došlo ve dnech 20. 3. 2018 a 21. 3. 2018. Žalobní body obsažené poprvé v doplněních žaloby byly tedy uplatněny opožděně.
23. Krajský soud shrnuje, že žalobce řádně podal předmětné daňové přiznání teprve dne 18. 9. 2015, tj. po stanovené lhůtě. Správce daně tak nepochybil, pokud mu uložil pokutu dle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Krajský soud nicméně shledal, že pokuta byla uložena v nesprávné výši.
24. V posuzovaném případě nastala netypická situace spočívající v tom, že žalobce nejprve uplatnil u správce daně plnou moc ve smyslu § 136 odst. 2 daňového řádu, čímž se mu, v souladu s uvedeným ustanovením, prodloužila lhůta k podání daňového přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2014. Následně však tuto plnou moc omezil tak, že nedopadala na podání daňového přiznání k dani z příjmů *fyzických* osob.

Otázkou tak je, od kdy byl žalobce v prodlení pro účely výpočtu výše pokuty za opožděné podání předmětného daňového přiznání. Tedy zda je třeba v daném případě považovat za stanovenou lhůtu [ve smyslu § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu] lhůtu 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období, nebo lhůtu 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.

25. Finanční orgány při výpočtu výše pokuty vycházely z toho, že počet dnů prodlení následujících po 5 pracovních dnech od stanovené lhůty pro podání daňového přiznání do dne jeho podání činil celkem 162 dnů, což odpovídá době od 10. 4. 2015 do 18. 9. 2015 včetně. Za stanovenou lhůtu tedy považovaly lhůtu 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Pro takový závěr však krajský soud nenalézá v příslušných ustanoveních daňového řádu náležitou oporu.
26. Výše citovaná ustanovení § 136 odst. 1 a 2 a § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu výslovně neupravují, jaké důsledky má pozdější omezení (či dokonce úplné zpětvzetí) plné moci uplatněné v souladu s § 136 odst. 2 daňového řádu na určení lhůty k podání daňového přiznání. Výklad finančních orgánů patrně vychází z úvahy, že následné omezení plné moci zrušilo účinky, které původně mělo její uplatnění. Daná ustanovení však lze stejně tak vyložit i opačným způsobem a dospět k závěru, že pokud daňový subjekt uplatní u správce daně plnou moc v souladu s § 136 odst. 2 daňového řádu, považuje se za lhůtu pro podání daňového přiznání podle § 136 odst. 1 téhož zákona lhůta do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období, bez ohledu na to, zda daňový subjekt danou plnou moc následně omezí (či vezme zpět).
27. Za této situace je třeba aplikovat výklad, který je příznivější pro daňový subjekt (k aplikaci argumentu *in dubio mitius* při výkladu daňových předpisů viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, a ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). Za stanovenou lhůtu [ve smyslu § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu] je tedy v posuzované věci nutno považovat lhůtu 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Jinak řečeno, tím, že žalobce původně udělil M. K. generální plnou moc a tato plná moc byla uplatněna u správce daně dne 30. 3. 2015, došlo u žalobce v souladu s § 136 odst. 2 daňového řádu k prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů. Následné zúžení uvedené generální plné moci pouze na podání přiznání k dani z příjmů právnických osob již nemohlo mít na toto prodloužení lhůty k podání daňového přiznání vliv. Nebylo tedy možné při výpočtu pokuty uložené žalobci za opožděné podání daňového přiznání vycházet z toho, že žalobce byl v prodlení již od 10. 4. 2015.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, náhradě nákladů právní služby poskytnuté zástupcem žalobce za 3 úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], náhradě jízdného zástupce žalobce z místa jeho sídla k soudu a zpět ve výši 210 Kč a v náhradě zástupce žalobce za promeškaný čas ve výši 800 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14 210 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. března 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu